

ПРОФЕСОРУ Т. Г. ШЕВЧЕНКУ – 70 РОКІВ

Тарас Георгійович Шевченко народився 5 листопада 1939 р. у м. Житомирі. Батько – військовослужбовець, мати – лікар. Друга світова війна застала сім'ю Шевченків у Луцьку. Мати, бабуся, старша сестра і малий Тарас були евакуйовані до Самарканда (Узбекистан). Батько загинув у жовтні 1941 р. У 1945 р. сім'я повернулася в Україну, у м. Рівне. 1946 р. Тарас пішов до школи (чоловіча СШ № 2). Після дев'ятого класу пере-

йшов до СШ № 10, яку закінчив у 1956 р.

У цей час вийшла директива про те, що випускники середньої школи мають відпрацювати два роки на виробництві, а потім вступати до вищих навчальних закладів. У Рівному Тарас роботи знайти не зміг, тому їздив у Здолбунів за 12 км, де працював слюсарем. У 1957 р. він вступив до Львівського політехнічного інституту на механічний факультет.

У 1962 р. Тарас Георгійович одружився. У 1963 р. в сім'ї народився син Григорій, у 1970-му – Георгій.

Після закінчення інституту (1963 р.) за спеціальністю "Технологія машинобудування, металорізальні верстати та інструменти" Т. Г. Шевченко отримав призначення в м. Алмати на ремонтно-механічний завод Міністерства будівництва Казахської РСР. Спочатку працював конструктором, а потім у цеху металоконструкцій на посадах технолога, старшого майстра, заступника начальника цеху, начальника цеху. На четвертому році роботи на заводі його було призначено виконробом на монтажі металоконструкцій.

У 1967 р. сім'я Тараса Георгійовича переїхала жити до Львова. Один рік він працював конструктором першої категорії у головному проектно-конструкторському бюро з конвеєробудування, а в 1968 р. перейшов на роботу в НДЛ-32 Львівського політехнічного інституту на посаду старшого інженера. Це була лабораторія кафедри "Теорія механізмів і машин", яка займалася контролем встановлення обертових печей під час їх монтажу і ремонту. Таке обладнання використовується у виробництві цементу, сировини для алюмінієвої промисловості (кольорова металургія), виробництві мінеральних добрив, у чорній металургії. У 1973 р. Т. Г. Шевченко отримав перше авторське свідоцтво на винахід під № 399705 – "Пристрій для визначення положення корпусу обертової печі під час її роботи". Лабораторія виконувала замовлення по всьому Радянському Союзу: у Красnojарському краї, в Іркутській, Новосибірській, Ленінградській, Вологодській, Белгородській, Липецькій областях, на Північному і Центральному Уралі, Північному Кавказі та на Львівщині, Рівненщині, Івано-Франківщині, в Донбасі, у Придніпров'ї.

Саме в цей час він розпочав роботу над кандидатською дисертацією (керівники – проф. М. С. Комаров і доц. Ю. М. Микольський). У 1975 р. вступає до аспірантури, фактично для того, аби подати дисертацію до захисту. Через 4 місяці дисертацію було подано на

розгляд вченої ради, і в 1976 р. відбувся її захист.

1978 р. – це початок співпраці Тараса Георгійовича з кафедрою геодезії Львівського політехнічного інституту. Того року Т. Г. Шевченко разом з А. Л. Островським і В. Г. Гребенюком подав доповідь про контроль прямолінійності осі корпусу печі лазерними приладами на всесоюзну конференцію. І того ж 1978 р. його було прийнято на посаду старшого наукового співробітника Галузевої науково-дослідної лабораторії (ГНДЛ-18), а у вересні 1979-го – старшого викладача кафедри геодезії. Тут він почав читати лекції з курсу "Геодезичне приладознавство". Через три роки став доцентом цієї кафедри. У 1982 р. у співавторстві з І. В. Кузьо та Ю. М. Микольським опублікував свою першу монографію "Сучасні методи контролю устанавлення обладнання". Працюючи на кафедрі, Тарас Георгійович продовжував вирішувати виробничі питання: він контролював встановлення великогабаритного технологічного обладнання і, зокрема, обертових печей.

Докторську дисертацію Т. Г. Шевченко захистив 22 травня 1992 р. на тему "Розроблення теоретичних основ, методів і засобів інженерно-геодезичного діагностування великогабаритного промислового обладнання" за спеціальністю 05.21.01 – "Геодезія". На той час він уже опублікував три монографії, одержав 20 авторських свідоцтв на винаходи; загальна кількість друкованих праць перевищувала 60. Цікаво, що "економічним" додатком до дисертації була довідка про економію від впровадження авторських ідей у виробництво, видана Державним комітетом з науки і техніки СРСР.

Наукові інтереси професора Шевченка Т. Г. пролягають на стику механіки та геодезії, а саме охоплюють сферу інженерно-геодезичного забезпечення, встановлення і діагностування великогабаритного промислового обладнання.

Професор Шевченко – автор близько 150-ти наукових праць, у т. ч. 50-ти патентів та авторських свідоцтв на винаходи, трьох монографій, двох навчальних посібників і підручника під назвою "Геодезичні прилади" (у співавторстві) для студентів усіх спеціальностей геодезичного профілю.

За свої розробки він отримав низку високих нагород, а саме дві срібні (1990 р.) і дві бронзові (1982 і 1985 рр.) медалі Виставки досягнень народного господарства СРСР, Почесну грамоту Міднародної виставки "Метрологія-86".

Т. Г. Шевченко нагороджений також відзнакою "Відмінник освіти України". Тривалий час був членом спеціалізованої вченої ради із захисту кандидатських та докторських дисертацій.

Упродовж останніх 30-ти років професор Шевченко займається науковою роботою зі студентами та аспірантами, був керівником студентського наукового товариства. Він читає курс лекцій "Геодезичні прилади", проводить лабораторні заняття і навчальну геодезичну практику з топографії, інженерної геодезії та основ геодезії.

Кафедра геодезії Національного університету "Львівська політехніка" щиро вітає свого колегу зі славним ювілеєм, зичить міцного здоров'я, творчих успіхів та усіляких гараздів.